

[Aksel Møller.]

socialdemokratisk regering — og der er jo mange begrundelser i befolkningen for, at det kunne være værd at holde fast ved den — ... (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Ja, der er mangel!). Ja, det er da klart, lad os dog ikke se bort fra den omstændighed, jeg ser ikke lutter ondt i socialdemokratiet. Jeg ved udmærket vel, hvad socialdemokratiet har betydet for den folkelige udvikling i Danmark, men fordi det engang har betydet noget stort i Danmark og har bidraget til store beslutninger, er det da ikke sikkert, at det stillet over for dagens og månedens og årets politik er i stand til at bringe en løsning på denne tids problemer.

Den højtærede statsminister har med disse tilståelser, synes jeg, ligesom karakteriseret sin politik uden at forklare dens årsager. Det er ligetil, at for at kunne vinde tiltro til et nyt socialdemokratisk førerskab også efter valget den 14. maj som noget ønskeligt måtte man have et indtryk af, at partiet var blevet klogere med årene og havde gjort de erfaringer frugtbare, det havde gjort i denne regeringsperiode.

Hvilke erfaringer burde det have gjort? Det burde have gjort de erfaringer, at da det vandt valget i 1953, fik en betydelig større tilslutning i befolkningen i forhold til, hvad det havde haft ved valget i 1950, var det i kraft af en lang række løfter, som det var advaret imod at prøve på at virkeliggøre, løfter, om hvilke man kunne sige sig selv, at de ville føre til økonomisk ulykkelige omstændigheder i landet. På disse løfter vandt partiet valget, men, høje ting, er noget af disse løfter blevet indfriet? Man så et forsøg på at indfri dem. Det skal skam ikke siges, at socialdemokratiet ikke prøvede på det. Den højtærede boligminister satte flere boliger i gang, end vi overhovedet kunne overkomme at bygge. Den højtærede finansminister talte under den første politiske debat i tinget om deflation og satte på baggrund heraf renten ned, ophørte med at sælge sine obligationer på markedet og var i det hele taget optaget af, at nu ville det hele vende. Et fuldstændigt fejlsyn! Hvad blev så virkningen af dette? Det blev nederlaget for den økonomiske politik, regeringen ville føre. Det er de selvforskyldte vanskeligheder, vi an-

klager regeringen for. Det kunne ikke falde os ind at anklage den for det; der kommer udefra. Men vi har ikke hørt den høje regering tage stilling til disse selvforskyldte vanskeligheder, og vi må derfor — forekommer det mig — have lov til at antage, at regeringen ikke vil være i stand til at klare de vanskeligheder, der nu ligger foran os.

Den højtærede statsminister gjorde i går — og jeg havde indtryk af, at der i den højtærede finansministers tale bevægede sig lignende tanker — nogle bemærkninger, som stadig væk søgte at vise, at der dog var flere områder, hvor regeringsperioden fra 1953 og frem til i dag kunne opvise resultater, der adskilte sig i udmærket retning fra de resultater, som den forrige regering kunne opvise.

Jeg tror ikke, at det danske folk, som skal fælde dom i disse spørgsmål, vil lade sig vildlede af den slags betragtninger. For det første er forholdet det, at de to regerings udgangspunkter var ganske forskellige og deres vilkår helt forskellige. Jeg kan f. eks. minde den højtærede statsminister om, hvilken umådelig forskel det gør, om en regerings politik skal startes med et minus i valutabeholdning, med en gæld, eller om den skal startes med et plus i valutabeholdningen. Et plus i valutabeholdningen skulle f. eks. føre til, at man efterhånden kunne normalisere landets investeringsliv og skabe en højere beskæftigelse i takt med en højere produktion. Dette skulle være den naturlige følge af, at man havde penge at tære på. Jeg tror, at den høje regering for tidligt satte ind på disse områder, men jeg er da aldeles sikker på, at hvis vi skal skabe en valutareserve — og det er vel det, vi skal til at begynde på, når valget er overstået — må det være for at kunne forøge investeringerne og produktionen og dermed placere Danmark økonomisk bedre.

Den højtærede statsminister siger, at beskæftigelsen er steget og produktionen gået relativt frem i den senere tid — naturligvis efter først at have læsset skylden for, at det ikke var så godt tidligere i hans regeringsperiode, over på Suezkonflikt, vintertid og alt det dér. Jeg tænker, han så har givet udtryk for taknemlighed i anledning af den milde vinter, han har haft i år.